

Arrest

nr. 285 610 van 1 maart 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Ten kantore van
advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bosnische nationaliteit te zijn, op 22 december 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 27 oktober 2022 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 17 januari 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 25 januari 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker is als minderjarige met zijn gezin in België toegekomen. De moeder van verzoeker dient op 12 november 2002 samen met haar gezin een verzoek tot internationale bescherming in. Verzoeker is op dat moment nog minderjarig en volgt dus de procedure van zijn moeder. Op 31 juli 2003 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) in hoofde van de moeder, haar echtgenoot en haar kinderen, een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus.

Op 10 april 2009 dient verzoeker, nu meerderjarig, een tweede verzoek tot internationale bescherming in. Op 4 mei 2009 weigert de Dienst Vreemdelingenzaken de tweede asielaanvraag van verzoeker in overweging te nemen.

Op 1 september 2017 dient verzoeker een derde asielaanvraag in. Op 7 december 2017 wordt de meervoudige asielaanvraag van verzoeker in overweging genomen door het CGVS, doch op 22 maart 2018 wordt een weigeringsbeslissing genomen waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd.

Op 19 mei 2020 dient verzoeker samen met zijn gezin een verblijfsaanvraag in met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 17 juli 2020 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing waarbij de verblijfsaanvraag onontvankelijk wordt verklaard. De gemachtigde trekt deze beslissing in op 19 augustus 2020. Op 22 juni 2022 neemt de gemachtigde een nieuwe beslissing inzake de verblijfsaanvraag van 19 mei 2020. Hij verklaart de aanvraag wederom onontvankelijk.

Op 29 augustus 2022 neemt de gemachtigde een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Tegen deze beslissing stelt verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), die de verwijderingsmaatregel vernietigt bij arrest nr. 277 254 van 12 september 2022. In dit arrest kan het volgende worden gelezen:

“Uit de stukken van het administratief dossier blijkt heel duidelijk dat verzoeker een mentale beperking heeft. Dit wordt overigens niet betwist door verweerder. In het kader van zijn verzoek om internationale bescherming bleek dat een normaal onderhoud met verzoeker onmogelijk was. Zo werd gesteld: “kv kan niet antwoorden met volzinnen. Hij kan met ja en neen antwoorden. Hij begrijpt een beetje Nederlands en verwijst altijd naar mama”.

Op 21 september 2022 dient verzoeker opnieuw een verzoek tot internationale bescherming in.

Op 25 september 2022 dient verzoeker een verblijfsaanvraag in met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze verblijfsaanvraag wordt door de gemachtigde op 27 oktober 2022 onontvankelijk verklaard omdat verzoeker niet zou lijden aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of zijn fysieke integriteit, noch aan een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 25.09.2022 bij onze diensten werd ingediend door:

*H. (...), M. (...) (R.R.: (...))
nationaliteit: Bosnië en Herzegovina
geboren te Bana Luka op (...)1989
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-arts of arts aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 24.10.2022 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of

vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.

Wij herinneren eraan dat de arts van de Dienst Vreemdelingenzaken enkel een advies dient te geven over de medische aspecten, gestaafd door een medisch attest (zie in dit verband het Arrest RvS 246385 van 12.12.2019). Bijgevolg kan in het kader van dit advies geen rekening worden gehouden met gelijk welke interpretatie, extrapolatie of andere verklaring van de verzoeker, zijn raadsman of elke andere persoon buiten de medische wereld betreffende de medische situatie (ziekte, evolutie, mogelijke complicaties...) van de zieke persoon.”

Op 3 november 2022 dient verzoeker nogmaals een verblijfsaanvraag in met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“1. De verzoekende partij benadrukt dat de verwerende partij ten onrechte heeft geoordeeld dat de ziekte van de heer H. (...) M. (...) (verzoeker) kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Artikel 9ter, §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt: “De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde. [...] De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft. Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

De bestreden beslissing is genomen in toepassing van artikel 9ter, §3, 4° van de Vreemdelingenwet.

Luidens deze bepaling verklaart de bevoegde gemachtigde de aanvraag onontvankelijk indien de in §1, vijfde lid vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Artikel 9ter, §1 en §3, 4° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: “De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde. [...] [...] De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte

behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen. [...] § 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk : 1° [...]; 2° [...]; 3° [...]; 4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk”.

2. In de bestreden beslissing wordt vermeld als volgt:

“Artikel 9ter §3 – 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-arts of arts aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 24.10.2022 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.

Wij herinneren eraan dat de arts van de Dienst Vreemdelingenzaken enkel een advies dient te geven over de medische aspecten, gestaafd door een medisch attest (zie in dit verband het Arrest RvS 246385 van 12.12.2019). Bijgevolg kan in het kader van dit advies geen rekening worden gehouden met gelijk welke interpretatie, extrapolatie of andere verklaring van de verzoeker, zijn raadsman of elke andere persoon buiten de medische wereld betreffende de medische situatie (ziekte, evolutie, mogelijke complicaties...) van de zieke persoon”.

Door de arts-adviseur kon worden vastgesteld in het advies van 24 oktober oktober 2022 - waarop de bestreden beslissing integraal steunt - dat M. (...) een “mentale beperking zou hebben”. Door de arts-adviseur wordt aangehaald dat dit niet objectief onderbouwd zou zijn en dat er geen actuele therapie of noodzakelijke zorg zou zijn. De nood aan mantelzorg wordt ontkend. Hierdoor wordt deze pathologie kennelijk niet weerhouden.

De enige pathologie die wel wordt weerhouden is “tinea pedis en manis”, een schimmelinfectie die 14 dagen behandeling vergt. Deze termijn is verlopen, zo stelt de arts-adviseur.

Hierna besluit de arts-adviseur dat: “Het SMG vermeld geen enkele pathologie zoals vervat in art. 9ter van de Vreemdelingenwet”, waarna wordt gesteld: “Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte die een risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico op een onmenselijke behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft (een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980) en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel”.

3. Door de arts-adviseur wordt aangehaald dat M. (...) een “mentale beperking zou hebben”. Door de arts-adviseur wordt vervolgens gesteld in het advies dat dit niet objectief onderbouwd zou zijn en dat er geen actuele therapie of noodzakelijke zorg zou zijn. De nood aan mantelzorg wordt ontkend.

Dit vormt de reden waarom de mentale beperking van verzoeker niet wordt weerhouden.

In het standaard medisch getuigschrift werd door Dr. G. (...) F. (...) op 13 september 2022 onder de titel “diagnose” effectief een “mentale beperking” vermeld. De arts vervolgt dat het voor haar “moeilijk” is om de diagnose verder te objectiveren omwille van de taalbarrière en omdat zij de patiënt (verzoeker) hierover onvoldoende kent. Er wordt vervolgens wel nog vermeld dat verzoeker niet kan lezen of schrijven.

De diagnose van “mentale beperking” wordt derhalve weldegelijk gesteld door de arts in het standaard medisch getuigschrift. Zij maakt hiervan dan ook melding onder de titel “diagnose” (punt B van het standaard medisch getuigschrift).

Het komt derhalve aan de arts-adviseur toe om deze gestelde diagnose - ook al is deze diagnose volgens de arts die het standaard medisch getuigschrift heeft opgesteld vervolgens “moeilijk” te objectiveren - zorgvuldig te onderzoeken.

Door de arts-adviseur wordt daarentegen ten onrechte geoordeeld dat de diagnose “niet” objectief zou zijn onderbouwd. Dit is niet correct. Zoals hierboven aangehaald, werd deze diagnose weldegelijk gesteld door Dr. G. (...) F. (...) en maakt zij hiervan ook melding onder de titel “diagnose” (punt B van het standaard medisch getuigschrift). Dat het vervolgens “moeilijk” zou zijn om de diagnose te objectiveren, betekent niet dat de diagnose in zijn totaliteit niet objectief zou zijn, zoals de arts-adviseur aangeeft. Dr. G. (...) F. (...) maakte enkel melding van een moeilijkheid hiertoe, omwille van de taalbarrière en omdat zij de patiënt (verzoeker) hierover onvoldoende kent. De arts ontkent hiermee niet dat verzoeker weldegelijk kampt met een mentale beperking.

Het oordeel van de arts-adviseur is hierom onzorgvuldig.

4. De verzoekende partij wijst er voorts op dat artikel 9ter, §1 Vreemdelingenwet bovendien aangeeft als volgt: “Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundige”.

Derhalve kan de arts-adviseur bijkomende informatie opvragen, zoals in het geval dat een diagnose onvoldoende zou zijn geobjectiveerd.

In casu wordt door de arts-adviseur de gestelde diagnose echter foutief beoordeeld door aan te geven dat er geen enkel objectief element zou zijn om deze diagnose te ondersteunen, terwijl het tegendeel blijkt uit het standaard medisch getuigschrift.

Zoals hierboven aangehaald, werd de diagnose van “mentale beperking” weldegelijk gesteld door Dr. G. (...) F. (...) en maakt zij hiervan ook melding onder de titel “diagnose” (punt B van het standaard medisch getuigschrift). Dat het vervolgens “moeilijk” zou zijn om de diagnose te objectiveren, betekent niet dat de diagnose in zijn totaal niet objectief zou zijn. De arts maakte enkel melding van een moeilijkheid hiertoe, omwille van de taalbarrière en omdat zij de patiënt (verzoeker) hierover onvoldoende kent. De arts ontkent hiermee niet dat verzoeker weldegelijk kampt met een mentale beperking.

Het is hierom onzorgvuldig dat de arts-adviseur niet overwogen heeft om de vreemdeling te onderzoeken of bijkomende informatie op te vragen rond de “mentale beperking” van verzoeker.

5. Door de verzoekende partij werd er in zijn aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet bijkomende informatie vermeld over zijn mentale beperking.

Door de verzoekende partij werd vermeld in de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet van 25 september 2022 dat in het administratief dossier eveneens kan worden vastgesteld dat dat verzoeker kampt met een mentale handicap.

In het kader van het verzoek tot internationale bescherming werd dit namens de moeder van verzoeker aangehaald. Hierdoor was het onder meer niet mogelijk om een persoonlijk onderhoud met verzoeker te hebben in het kader van zijn verzoek tot internationale bescherming. Door alle betrokken actoren werd de mentale handicap bevestigd (zie o.a. de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 22 maart 2018 dewelke zich bevindt in het administratief dossier en het verslag van het interview van 29 november 2017 bij de Dienst Vreemdelingenzaken waarbij vraag 29, pagina 10, wordt vermeld: “Kv kan niet antwoorden me volzinnen. Hij kan met ja en neen antwoorden. Hij begrijpt een beetje Nederlands en verwijst altijd naar zijn mama”).

Met deze aanvullende gegevens, zoals door de verzoekende partij vermeld in de aanvraag tot machtiging van verblijf en zoals deze blijken uit het administratief dossier, werd geen rekening gehouden door de verwerende partij.

Het oordeel van de arts-adviseur is hierom onzorgvuldig.

6. Omwille van bovenvermelde redenen, is de bestreden beslissing in strijd met artikel 9ter Vreemdelingenwet evenals het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.”

2.2 In zijn nota met opmerkingen repliceert verweerder als volgt:

“Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Verzoeker betwist dat de motieven afdoende zijn.

In antwoord op verzoekende partij haar concrete kritiek die de inhoud van de motivering betreft, laat verweerder gelden dat uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing afdoende blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie na grondig en zorgvuldig onderzoek van verzoekende partij haar concrete situatie heeft geoordeeld dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard.

Verweerder beklemtoont dat het loutere feit dat verzoekende partij meent dat zij volledig voldoet aan de voorwaarden om gemachtigd te worden tot een verblijf van meer dan drie maanden om medische redenen, uiteraard geenszins volstaat om afbreuk te doen aan de gedegen motivering van de bestreden beslissing.

De verwerende partij laat vooreerst gelden dat de verzoekende partij dient te voldoen aan de voorwaarden van artikel 9ter van de Wet dd. 15.12.1980, om in aanmerking te kunnen komen voor een verblijfsrecht op basis van deze bepaling.

In de bestreden beslissingen wordt het volgende overwogen :

“Artikel 9ter §3 – 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-arts of arts aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 24.10.2022 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.”

Verwerende partij stelt vast dat verzoeker in het geheel de motieven van de bestreden beslissingen niet betwist, die eveneens steun vinden in het administratief dossier. Bijgevolg kan de Uw Raad de beslissing niet onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of disproportioneel vinden. De gemachtigde is bij zijn beoordeling uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, hij heeft die correct beoordeeld en is op grond daarvan niet in onredelijkheid tot zijn besluit gekomen.

In antwoord op de verzoekende partij haar concrete kritiek, die de inhoud van de bestreden beslissing betreft, laat de verwerende partij vooreerst gelden dat de verzoekende partij dient te voldoen aan de voorwaarden van artikel 9ter van de Wet dd. 15.12.1980, om in aanmerking te kunnen komen voor een verblijfsrecht op basis van deze bepaling.

Artikel 9ter §1 bepaalt als volgt:

“De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.”

Uit het administratief dossier blijkt dat de arts-adviseur de voorgelegde stukken aan een uitvoerig en degelijk onderzoek heeft onderworpen, doch dat diende te worden besloten dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Het loutere feit dat de verzoekende partij medische attesten heeft voorgelegd, waaruit de verzoekende partij zelf afleidt dat zij voldoet aan de voorwaarden van art. 9ter van de wet en op die grond moet worden gemachtigd tot verblijf, maakt uiteraard niet dat de aanvraag zonder meer gegrond dient te worden verklaard; zulks zou net een negatie zijn van de vereiste dat door de arts-adviseur een advies moet worden verstrekt, hetgeen in casu ook gebeurd is.

*Uit het advies van de arts-adviseur van 24.10.2022 blijkt duidelijk dat rekening werd gehouden met de medische verslagen die de verzoekende partij heeft voorgelegd.
De verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.*

Gelet op het feit dat de arts-adviseur adviseert dat er geen bezwaar is vanuit medisch oogpunt naar een terugkeer naar het land van herkomst/verblijf, is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, om het advies van de arts-adviseur te volgen.

Terwijl het de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, als annulatierechter, niet toekomt zich in de plaats te stellen van de ambtenaar-geneesheer noch van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid bij het nemen van diens advies/beslissing, doch enkel kan nagaan of de beslissing niet kennelijk onredelijk is.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het middel is onontvankelijk, minstens ongegrond.

Het kan niet worden aangenomen.”

2.3 In tegenstelling tot hetgeen verweerder betoogt, voert verzoeker geenszins de schending aan van de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Dit onderdeel van de repliek dient dan ook niet te worden beantwoord.

Verzoeker voert daarentegen wel de schending van de materiële motiveringsplicht aan. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het

redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

De aangevoerde schending van de bovenvermelde algemene beginselen moet *in casu* worden onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, hetgeen bepaalt:

“§1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

(...)

§3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

(...)

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;”

In casu is de verblijfsaanvraag met toepassing van artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard omdat betrokkene volgens de arts-adviseur niet aan een aandoening lijdt die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of zijn fysieke integriteit, noch aan een aandoening lijdt die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst. De bestreden beslissing is gebaseerd op het medisch advies van de arts-adviseur van 24 oktober 2022, hetgeen luidt als volgt:

“H. (...), M. (...) (R N. (...))

Mannelijk

Nationaliteit: Bosnië en Herzegovina

Geboren op (...)1989

Artikel 9ter §3 - 4°

Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 25.09.2022.

Aangeleverde informatie:

- SMG dd. 13-9-2022 van dr. F. (...) huisarts
o niet te evalueren mentale beperking zonder vermelden van enige behandeling
o tinea pedis en manis onder terbinafine voor 14 dagen
o geen mantelzorg

Uit het standaard medisch getuigschrift en de medische stukken blijkt dat betrokkene een mentale beperking zou hebben, niet objectief onderbouwd en zonder actuele therapie of noodzakelijke zorg (nood tot mantelzorg wordt ontkend).

Als pathologie wordt alleen tinea pedis en manis = een schimmelinfectie die 14 dagen behandeling vergt (actueel is deze termijn verlopen).

Het SMG vermeldt geen enkele pathologie of behandeling zoals vervat in art 9ter van de Vreemdelingenwet.

Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte die een risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft (een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980) en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.

Er zijn geen medische contra-indicaties om te reizen."

Volgens verzoeker blijkt uit dit medisch advies niet dat de arts-adviseur rekening heeft gehouden met de bijkomende informatie aangaande zijn mentale beperking die hij bij zijn verblijfsaanvraag heeft gevoegd. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers raadsman een begeleidend schrijven bij de verblijfsaanvraag heeft gevoegd. In dit document wordt onder meer vermeld dat verzoeker niet kan lezen of schrijven en afhankelijk is van zijn moeder. Er wordt verwezen naar het administratief dossier, waaruit volgens verzoeker duidelijk blijkt dat hij kampt met een mentale beperking. Hij vestigt de aandacht op het feit dat een persoonlijk onderhoud bij het CGVS in het kader van een verzoek om internationale bescherming omwille van zijn mentale beperking niet mogelijk was. Dit wordt bevestigd door de stukken van het administratief dossier, waarin onder meer wordt gesteld: "Kv kan niet antwoorden met volzinnen. Hij kan met ja en neen antwoorden. Hij begrijpt een beetje Nederlands en verwijst altijd naar zijn mama".

Er dient te worden vastgesteld dat de mentale beperking van verzoeker en de moeilijkheden die verzoeker hierdoor ondervond bij zijn verzoek om internationale bescherming reeds door de Raad zijn bevestigd, onder meer in zijn arrest nr. 277 254 van 12 september 2022. De huidige bestreden beslissing dateert van 27 oktober 2022 en is dus genomen na het arrest nr. 277 254. Verzoeker kan bijgevolg worden gevolgd waar hij stelt dat zijn medische toestand, met name de mentale handicap reeds werd vastgesteld. De Raad heeft immers reeds geoordeeld dat uit het geheel van het administratief dossier blijkt dat verzoeker wel degelijk lijdt aan een mentale beperking. Dit blijkt onder meer uit het feit dat er geen persoonlijk onderhoud met verzoeker kon plaatsvinden bij het CGVS omdat hij niet kan spreken met volzinnen.

Evenwel gaat verzoeker aan het bepaalde van artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet voorbij. Met name dat betrokkene op zodanige wijze aan een ziekte lijdt "dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft". De arts-adviseur stelt vast dat er in het door verzoeker ingediende standaard medisch getuigschrift geen gewag wordt gemaakt van een actuele therapie of noodzakelijke zorg. Verzoeker betwist dit niet en weerlegt bijgevolg niet de conclusie van de arts-adviseur "Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte die een risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft (een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980) en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel", in het medisch advies van 24 oktober 2022. Aldus blijkt niet dat het oordeel van de arts-adviseur *in casu* onredelijk is.

Het enige middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van

21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een maart tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN